

Musîbetler bazı duâların hususî vaktidir

İmân, duâyı bir vesîle-i katiye olarak iktizâ ettiği; ve fitrat-ı insaniye onu şiddetle istediği gibi, Cenâb-ı Hak dahi “Duânız olmazsa ne ehemmiyetiniz var?” (Furkan Sûresi: 77) meâlinde ferman ediyor. Hem, “Bana duâ edin, size cevap vereyim” (Mü’min Sûresi: 60.) emrediyor.

Eğer desen: “Birçok defa duâ ediyoruz, kabul olmuyor. Halbuki, âyet umumîdir; her duâyaya cevap var,” ifade ediyor.

Elcevap: Cevap vermek ayırdır, kabul etmek ayırdır. Her duâ için cevap vermek var; fakat kabul etmek, hem ayn-ı matlûbu vermek Cenâb-ı Hakk’ın hikmetine tâbidir.

Meselâ, hasta bir çocuk çağırır: “Yâ hekim, bana bak.”

Hekim “Lebbeyk,” der. “Ne istersin?” Cevap verir.

Çocuk “Şu ilâcı ver bana” der.

Hekim ise, ya aynen istediğini verir, yahut onun maslahatına binâen ondan daha iyisini verir, yahut hastalığına zarar olduğunu bilir, hiç vermez.

İşte, Cenâb-ı Hak Hakîm-i Mutlak, hâzır, nâzır olduğu için, abdin duâsına cevap verir. Vahşet ve kimsesizlik dehşetini, huzûruyla ve cevabıyla ünsiyete çevirir. Fakat, insanın hevâperestâne ve heveskârâne tahakkümüyle değil, belki hikmet-i Rabbâniyenin iktizâsıyla, ya matlûbunu veya daha evlâsını verir veya hiç vermez.

Hem, duâ bir ubûdiyettir; ubûdiyet ise, semerâtı uhreviyedir. Dünyevî maksadlar ise, o nevi duâ ve ibâdetin vakitleridir; o maksadlar, gâyeleri değil. Meselâ, yağmur namazı ve duâsı bir ibâdettir. Yağmursuzluk, o ibâdetin vaktidir; yoksa, o

ibâdet ve o duâ, yağmuru getirmek için değildir. Eğer sırf o niyet ile olsa, o duâ, o ibâdet hâlis olmadığından, kabule lâyık olmaz.

...Yağmursuzluk dahi, yağmur namazının vaktidir. Ve beliyelerin istilâsı ve muzır şeylerin tasallutu, bâzı duâların evkât-ı mahsusalarıdır ki, insan o vakitlerde aczini anlar; duâ ile, niyaz ile Kadîr-i Mutlâkın dergâhına ilticâ eder. Eğer duâ çok edildiği halde, beliyeler def' olunmazsa, denilmeyecek ki, "Duâ kabul olmadı." Belki denilecek ki, "Duânın vakti, kazâ olmadı." Eğer Cenâb-ı Hak, fazl ve keremiyle, belâyı ref' etse, nurun alâ nur, o vakit duâ vakti biter, kazâ olur.

Demek duâ, bir sırr-ı ubûdîyettir. Ubûdîyet ise, hâlisen livechillâh olmalı. Yalnız aczini izhâr edip, duâ ile O'na ilticâ etmeli; Rubûbiyetine karışmamalı. Tedbîri O'na bırakmalı, hikmetine itimad etmeli, rahmetini ittihat etmemeli.

Sözler, 23. Söz, 5. Nokta